

10de JAARGANG, NR. 173
27 FEBRUARI 2012

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
5 BOEKBESPREKING
 Riff tide: the life and opinions of Papa Jo Jones (Jan J. Mulder)
6 PLATENRECENSIES
 Great Eyeballs, Bruut!, Ben Webster, Stan Tracey, Clazz Ensemble, Ramón Valle, Bop and Soul Sextt, African Connection, Out of the Blues, Bite the Gnatze e.a.
15 CONCERTVERSLAGEN
 Starvinsky Orkestar, Portico 4-tet, Hilario Durán.

JAZZFLITS 174
 staat 12 maart op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

WINNAARS GRAMMY AWARDS 2012

In de categorie jazz zijn 12 februari 2012 in Los Angeles de volgende Grammy Awards uitgereikt:

Best Improvised Jazz Solo

5000 Miles High
Chick Corea, soloist

Track from: Forever
 (Corea, Clarke & White)
 [Concord Records].

Best Jazz Vocal Album

The Mosaic Project
Terri Lyne Carrington & Various Artists

[Concord Jazz].

Best Jazz Instrumental Album

Forever
Corea, Clarke & White

[Concord Records].

Best Large Jazz Ensemble Album

The Good Feeling
Christian McBride Big Band
 [Mack Avenue Records].

Best Instrumental Arrangement

Rhapsody In Blue
Gordon Goodwin, arranger
 (Gordon Goodwin's Big Phat Band)
 Track from: That's How We Roll
 [Telarc International].

Best New Age Album

What's It All About
Pat Metheny
 [Nonesuch].

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

ia 77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERT

BIMHUIS OMGETOVERD TOT CAFÉ-CHANTANT

In aanwezigheid van een handvol BN'ers ging op 17 februari 'Ich habe den Dreigroschenblues' in het Bimhuis in première. De New Yorkse operazangeres Claron McFadden en de Duits-Nederlandse zanger-entertainer Sven Ratzke (foto) lieten zich door Bertold Brecht en Kurt Weil inspireren om het Berlijnse cabaret uit het interbellum te doen herleven. In een hilarisch mengsel van eigentijdse teksten, cabaret, jazz, vaudeville en Brechtiaanse blues maakten beiden indruk als performer en zanger en zorgden zij met de kleine band (met Fay Lovsky op zingende zaag en theremin) voor een bijzondere avond waarbij het Bimhuis met eenvoudige middelen was omgetoverd tot een intiem Berlijns café-chantant. De productie gaat in maart-april langs de theaters door het hele land om ten slotte te eindigen in Berlijn.

Tekst en foto: Tom Beetz

WWW.JAZZFLITS.NL

NIEUWS

Genomineerden Octaves de la Musique 2012 bekend

In de categorie jazz van de Waalse Octaves de la Musique 2012 zijn de volgende musici/formaties genomineerd: gitarist Philip Catherine, accordeonist Tuur Florizoone – Mixtuur, Rackham, Tricycle en Trio Grande & Matthew Bourne. De winnaar wordt 28 februari in Louvain-la-Neuve bekendgemaakt. De Octaves de la Musique worden jaarlijks in diverse categorieën uitgereikt. (www.octavesdelamusique.be)

ICP maakt overzicht oeuvre

Na 45 jaar ICP is het tijd voor een totaaloverzicht, vinden de musici. Als zich vooraf driehonderd kopers melden, komt het ervan. Van een box met vijftig cd's. De eerste driehonderd exemplaren van de box gaan de deur uit voor 399 euro. Laatkomers betalen 499 euro. In de box zitten ook nog drie dvd's en een fotoboek van Pieter Boersma. Elke box wordt beschilderd door Han Bennink.

Nieuw jazzfestival Eindhoven laat nog even op zich wachten

Eindhoven krijgt nog geen nieuw jazzfestival. Initiatiefnemer JazzDynamics heeft na een jaar praten nog geen subsidie-toezegging van de gemeente Eindhoven gekregen voor Jazz in the City. Om het festival te kunnen organiseren wil Jazz in the City 100.000 euro van de gemeente hebben, zegt Barend Fransen van JazzDynamics op 6 februari in het Eindhovens Dagblad. De gemeente is echter bezig met een aanpassing van het evenementenbeleid, zodat wethouder Joost Helms geen toezeggingen kan doen. Hij hoopt dat beleid dit kwartaal nog vast te stellen. "Op dat moment kan ik ook naar de subsidieaanvraag van Fransen kijken", aldus Helms in het ED.

Weer Schrijvers in Concert bij start Boekenweek

Op de eerste avond van de Boekenweek, 14 maart, verwelkomt gitariste Corrie van Binsbergen traditiegetrouw bekende schrijvers en dichters in het Bimhuis. Dit jaar zijn dat de Vlaamse auteurs Elvis Peeters en Josse De Pauw, en de winnaar van de P.C. Hooft-prijs Tonnus Oosterhoff. Kees van Kooten zal een kort afsluitend gastoptreden verzorgen. Sinds 2003 organiseert Corrie van Binsbergen optredens met schrijvers en dichters. Tijdens het voorlezen van verhalen door de auteur ontrolt zich een muzikaal scenario.

PLATEN

Kim Hoorweg. (Foto: Jiri Büller)

ALBUM KIM HOORWEG IN JAPAN UITGEBRACHT

'Why Don't You Do Right?', het derde album van zangeres Kim Hoorweg en The Houdini's komt 8 maart uit in Japan. De plaat werd in september 2011 door Challenge Records in Europa uitgebracht. In Japan verzorgt het label Inpartmaint de release.

Hoorweg werd na de Europese release door de Japanners benaderd en ziet naar eigen zeggen 'een droom in vervulling gaan'. De Japanse editie van 'Why Don't You Do Right?' zal, net als het origineel, twaalf nummers bevatten uit het repertoire van zangeres Peggy Lee. Inpartmaint voegt daarbij nog een bonus-dvd met de twee muziekvideo's. Met de release treedt ze in de voetstapen van onder anderen zanger Wouter Hamel en saxofonist Hans Dulfer, beiden zeer geliefd in het land van de rijzende zon.

NIEUWS

Saxofonist Sonny Rollins krijgt Preis der deutschen Schallplattenkritik

In de categorie jazz en blues is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2012/1' toegekend aan de albums 'Sonny Rollins: Road Shows Vol. 2' (met onder anderen saxofonist Ornette Coleman en trompettist Roy Hargrove en verschenen bij Doxy Records) en 'Sing! Inge, sing!' van Inge Brandenburg (Silver Spot Records). De Preis der deutschen Schallplattenkritik werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten die met de Preis het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen wil attenderen. Ieder kwartaal verschijnt een Bestenliste en iedere herfst worden een jaarprijs en oorkonden uitgereikt.

Haarlem moet een standbeeld van 'Ruud en Ray' krijgen

In Haarlem moet een standbeeld komen van saxofonist Ruud Brink (overleden in 1990) en trompettist Ray Kaart (overleden in 2011). Dat vindt de 'Vriendenclub Ruud en Ray'. De initiatiefnemers zijn tenorsaxofonist Adam Spoor en journalist Berry Zand Scholten. In het comité van aanbeveling zitten onder anderen oud-concertmeester Gijs Beths, televisiepresentator Paul Witteman, journalist John Oomkes en de burgemeester van Haarlem Bernt Schneiders. Jolanda Prinsen zal het beeld gaan maken.

Om aan geld te komen worden verschillende activiteiten georganiseerd. Zo is er op 17 maart een Jazz Marathon in het Haarlemse sociëteitsgebouw 'De Vereeniging'. Vanaf 14.00 uur treden daar jazzmusici uit alle stijlen op. Ook verschijnt een benefiet-cd met als titel 'Spaarne Blues'. Daarop staan opnamen van Ruud Brink en Ray Kaart. Ze zijn te horen met onder anderen zangeres Greetje Kauffeld en tenorsaxofonist Ben Webster, en als lid van het Metropole Orkest en de Dutch Swing College Band. (www.muzyk-monument.nl)

PODIA

TWEDE DUTCH JAZZ & WORLD MEETING BEGIN OKTOBER IN AMSTERDAM

De tweede Dutch Jazz & World Meeting is op 5 en 6 oktober in Amsterdam. Tijdens de bijeenkomst kunnen Nederlandse groepen zich in zogenoemde 'showcases' presenteren aan de internationale jazzwereld.

De showcases vinden plaats op vrijdag 5 en zaterdag 6 oktober 2012 in het Bimhuis, Muziekgebouw aan het IJ en het Conservatorium te Amsterdam. De deelnemende groepen kunnen in concerten van twintig minuten hun visitekaartje afgeven aan enkele honderden (internationale) programmeurs van toonaangevende festivals en podia, journalisten en andere muziekprofessionals. De programmering van de 'showcases' wordt gedaan door Michelle Kuypers (Mojo, North Sea Jazz) en Wim Westerveld (Chazz, Music Meeting). Zij zullen op basis van hun eigen visie en enkele aanvullende criteria de meest kansrijke groepen selecteren. Naast de 'showcases' staan op het Meeting-programma ook een conferentie met seminars, 'keynote speeches', 'best practices' en een informatiemarkt. De Dutch Jazz & World Meeting 2012 wordt georganiseerd door Muziek Centrum Nederland in samenwerking met het Bimhuis, het Conservatorium Amsterdam en Muziekgebouw aan 't IJ. De eerste Dutch Jazz & World Meeting was in 2010.

MOGELIJK GEEN FESTIVAL JAZZ IN THE WOODS DIT JAAR

Als de gemeente Apeldoorn de bezuiniging op de subsidie voor Jazz in the Woods niet intrekt, gaat het gratis drie-daagse festival dit jaar in mei mogelijk niet door. Dat zegt de organisatie op 16 februari in dagblad De Stentor. Vorig jaar kreeg Jazz in the Woods 30.000 euro, dit jaar 25.000 euro van de gemeente.

"Onder dergelijke omstandigheden kan geen kwalitatief goed festival worden georganiseerd en het bestuur is nu aan het overwegen of we hiermee wel moeten doorgaan", meldde de organisatie van het festival aan de gemeente. "Dat zeggen ze ieder jaar", reageert wethouder Paul Blokhuis laconiek in De Stentor. Hij legt uit dat de gemeente het evenementenbudget met 50.000 euro tot 300.000 euro heeft moeten verlagen. Bovendien krijgt geen enkel evenement in Apeldoorn zoveel subsidie als het jazzfestival. Als noodgreep stelt Jazz in the Woods voor dat de gemeente tijdens de festivaldagen (24, 25 en 26 mei) alle terrasvergunningen intrekt. Alleen tegen betaling van een bedrag aan Jazz in the Woods kunnen horecabedrijven dan tappen. Wethouder Blokhuis heeft zo zijn bedenkingen bij dit voorstel. Hij is onder meer bang voor precedentwerking.

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 74 tot en met 170 van JazzFlits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsboven). Als u het overzicht nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl/Recensie-overzicht.pdf>.

NIEUWS

Nueva Manteca eert latin-rock

De formatie Nueva Manteca, die dit jaar zijn 25ste verjaardag viert, gaat op tournee met een programma getiteld 'Chicano Rock'. Het is een eerbetoon aan de latin-rockbands uit de jaren zeventig, zoals Santana en Azteca. Hun bekende nummers zijn 'in een verrassend nieuw jasje gestoken', aldus Nueva Manteca-leider Jan Laurens Hartong. Voor de gelegenheid wordt gespeeld in een aangepaste bezetting: gitaar, hammond B3, sax, trombone, piano, bas, drums en conga's. In januari 2013 wordt een cd met dit repertoire opgenomen.

Boek over Mengelberg in de maak

Oor-hoofdredacteur Erik van den Berg gaat een boek over pianist Misha Mengelberg samenstellen. 'Regels in de diertuin' gaat het heten en het verschijnt in september bij uitgeverij Huis Clos. Eerder maakte Van den Berg een boek over drummer Han Bennink: 'De wereld als trommel'.

Vijay Iyer (Foto: Jimmy Katz)

Vijay Iyer krijgt 30.000 dollar

Pianist en componist Vijay Iyer krijgt de Greenfield Prize. Aan deze prijs is een bedrag van 30.000 dollar verbonden. Hij wordt geacht voor het bedrag een compositie te schrijven voor piano en een kwintet van blazers. Deze zal in april 2014 in première gaan tijdens het La Musica International Chamber Music Festival in Sarasota, Florida. "This award enables me to focus less on 'career' and more on art and community, two powerful and interrelated forces that can nourish and sustain us all", aldus Iyer in een reactie. De pianist ontvangt de prijs op 1 april in Sarasota. De Greenfield Prize wordt dan voor de vijfde keer uitgereikt.

PRIJZEN

Tineke Postma. (Foto: Joke Schot)

GRAMMY AWARD VOOR 'MOSAIC PROJECT' MET TINEKE POSTMA

Het album 'The Mosaic Project' van Terri Lyne Carrington heeft een Grammy gewonnen in de categorie Best Jazz Vocal Album. Saxofoniste Tineke Postma speelt vier solo's op de cd. Drummer Carrington maakte de plaat met 21 wereldwijd gerenommeerde, vrouwelijke muzikanten.

Onder hen waren de zangeressen Dee Dee Bridgewater, Gretchen Parlato, Dianne Reeves, Cassandra Wilson. Ook vocaliste/bassistes Esperanza Spalding, die ook meespeelt op Postma's album 'The Dawn Of Light' (2011), is te horen.

Tineke Postma maakt sinds 2005 deel uit van verschillende formaties met Terri Lyne Carrington. Die is op haar beurt te horen op drie cd's van de Friezin ('For the Rhythm', 'A Journey That Matters' en 'The Traveller'). Deze zomer staan Postma en Carrington met 'The Mosaic Project' op de grote Europese jazzfestivals.

OVERIG

TWEDE EDITIE BELGISCHE JAZZDAG OP 13 MAART 2012 IN BRUSSEL

De tweede editie van Jazz#Forum, de ontmoetingsdag voor de Belgische jazzsector, is op 13 maart aanstaande. De dag vindt plaats in de Beursschouwburg in Brussel.

Jazz#Forum 2012 is georganiseerd door de Bond van onafhankelijke musici, Les Lundis d'Hortense, JazzLab Series en Muziekcentrum Vlaanderen. De deelnemers kunnen elkaar bij vier 'rondetafelgesprekken' treffen. Die gesprekken hebben de volgende onderwerpen: subsidies en ondersteuning vanuit de overheid, spreiding van concerten over de taalgrens en naar het buitenland, zichtbaarheid en imago, en muziekkuitgaven. De eerste editie van Jazz#Forum vond in 2010 plaats.

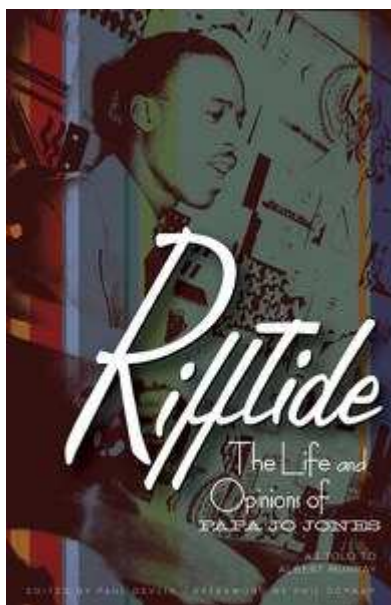

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

JAZZ OP PAPIER

PAPA JO SPREEKT

**Jo Jones, Paul Devlin (red.),
Paul Schaap (nawoord).
Rifftide : the life and opinions of
Papa Jo Jones, as told to Albert
Murray.**

Minneapolis : University of Minnesota
Press, 2011.

XXIV, 172, [12] pag. : ill.

ISBN 978-0-8166-7301-8 pbk.

Prijs 18 euro.

Hij was de motor achter de Basie-machine. En de man die de jazz een soepele vering meegaf door een vier-in-de-maat op de hi-hat. Maar mijn respect voor de man steeg vooral via een drievoudige weg. Daar was in de eerste plaats een interview van Graham Colombé in *Jazz Journal*: 'Jo Jones speaks out' (december 1972). Jo Jones zei er uitzonderlijk zinnige dingen, een verademing te midden van het publiciteitshalve verplichte vragen-antwoordritueel.

Een jaar later verscheen in Frankrijk een dubbel-lp, 'The Drums' (Jazz Odyssey 008). Jones houdt daar vakkundig een causerie met voorbeelden over de diverse onderdelen van het drumstel, de technieken (drum rolls, rim shots, de flam – alsof je zegt: 'plum') en demonstreert er de stijlkenmerken van collega-drummers en -dansers. (Het gesprokene is compleet uitgeschreven, met de Franse vertaling erbij.) Het was een productie van Louis en Claudine Panassié, die vier jaar eerder de film 'L'aventure du jazz' gemaakt hadden. Hun vader, Hugues Panassié, was zo goed de inleidende tekst te schrijven.

Ergens op de plaat laat Jones horen hoe een roll door één hand onmerkbaar kan worden overgenomen door de andere. Helaas, zegt hij, kun je dat niet zien. Het is dan ook bijzonder jammer dat dit belangrijke document door dezelfde filmers toen niet op beeld is vastgelegd. Gelukkig is er wel ander beeldmateriaal.

Van een concert met Coleman Hawkins in Engeland uit 1964 verscheen in 2009 een dvd in de serie *Jazz Icons*, nadat *Impro-Jazz* er al eens een ronduit miserabele versie van had uitgebracht. Het laatste nummer daarop, 'Caravan', is een feature voor Jones. Te zien is hoe hij als een tovenaars toekwaam te werk gaat en met zwierige en doeltreffende armbewegingen zijn trommels beroert. Volgens literator Albert Murray zouden zijn gebaren zijn voortgekomen uit zijn werk als katoenplukker.

Murray was degene die over een periode van acht jaar gesprekken met hem had opgenomen, als voorbereiding op een autobiografie 'as told to ...'. Die hadden veertien geluidsbanden opgeleverd, maar Murray was er nooit toe gekomen ze uit te werken. Uiteindelijk heeft Paul Devlin zich erover ontfermd. Het door hem geredigeerde resultaat kreeg de titel 'Rifftide'.

Zo heet ook een thema van Coleman Hawkins. Maar in het boek komt het woord 'riff' veelvuldig voor als werkwoord. Weinig woordenboeken geven het. In Arnold Shaw: 'Dictionary of American pop/rock' (1982) vond ik: in een gesprek irrelevante informatie toevoegen. En dat klopt wel zo ongeveer. Verwacht namelijk geen netjes geordend levensverhaal. Het is een serie rake observaties, gegroepeerd rond thema's als het Count Basie-instituut, sociale misstanden, en mensen die hij gekend heeft. Maar zelfs daarbinnen zijn er nog allerlei sprongen en associaties. En dat alles in een ongrammaticale spreektaal zonder verbindingswoorden: 'Jones's discourses are a shaken seltzer bottle'. Devlins streven was: leesbaarheid met behoud van 's mans eigen manier van praten. Voor de buitenstaander vallen er allerlei onbekende begrippen en namen, waarvan er gelukkig talloze worden toegelicht. Samen met een uitvoerig verhaal over de voorgeschiedenis van het boek en het nawoord nemen ze nog meer plaats in dan de eigenlijke inhoud.

Jones was een bluffer, maar het mag van mij, met zo'n staat van dienst: vertel mij niks, ik heb jaren in de show business gezeten, ken iedereen, ben overal geweest en ben belezen: 'how do you think I'm so brilliant?' Kom niet aan de Basie band of aan zijn vrouw: 'I'll shoot you right in your ass.'

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

STAN TRACEY Sound Check Resteamed

Bezetting:

Stan Tracey (p),
Clark Tracey (d),
Andrew Cleynert (b).

De niet te stoppen Engelse pianist Stan Tracey heeft 56 jaar na zijn platendebuut maar weer eens een dubbel-cd uitgebracht. Alsof dat gewoon routine is. Niets is echter minder waar. Tracey blijft zichzelf uitdagen. Dat doet hij op de eerste schijf van het album 'Sound Check' door slechts samen met een drummer te spelen: zijn zoon Clark Tracey. Dat betekent dat er niemand is om zijn foutjes op te vangen. Als je het als muzikant in zo'n 'setting' even niet meer weet, dan moet je dat zelf rondbreien. Voortgejaagd door het ritme.

Het idee voor de samenwerking ontstond tijdens de 'soundcheck' bij optredens met allerhande formaties. Vaak bleven vader en zoon dan nog even zitten om samen te sparren. Jackie Tracey, echtgenote en moeder, vond dat daar best een cd uit zou kunnen groeien. De stukken ontstonden spelenderwijs tijdens de opnamesessie, uit vage ideeën en sferen. Dat zou je trouwens niet zeggen. De muziek wordt met precisie en overtuigingskracht uitgevoerd. De stukken zijn uitgesproken en helder. Het lijkt wel alsof ze zijn uitgeschreven. 'Mrs T' is een eerbetoon aan Jackie Tracey. Zij stierf in augustus 2009 en de cd is aan haar opgedragen. Het stuk wordt heel contemplatief gespeeld. De tweede cd van deze dubbelaar is een trio-cd en werd opgenomen na de sessie voor de duo-plaat. Bassist Andrew Cleynert voegde zich daartoe bij vader en zoon. Gedrieën speelden ze een aantal stukken uit het Ellington-boek en van Thelonious Monk. Met nog een enkele 'standard' en een eigen stuk van Stan Tracey werd de cd volgemaakt. Cleynert, Tracey en Tracey vormen al vijftien jaar een trio en weten dus precies wat ze aan elkaar hebben. Ook kennen ze de stukken van de twee genoemde Amerikaanse helden door en door. Ze vullen elkaar aan en brengen de stukken in alle rust verder. In het trio zaten de beide Tracey's meer in hun 'comfortzone' dan tijdens de duo-sessie. Die was meer een ontdekkingstocht. De cd's zijn elk op zich de moeite waard. Ze vormen een mooi afscheid voor de bij haar leven altijd stimulerende Jackie.

Hessel Fluitman

Bekijk Tracey en Tracey in de Vortex: <http://bit.ly/qYBjj1>

BRUUT! Bruut! Dox

Bezetting:

Maarten Hogerhuis (as, voc),
Folkert Oosterbeek
(A100 Hammond, Mannborg Harmonium),
Thomas Rolff (b),
Felix Schlamann (d).

Wat een stelletje opgewonden muzikanten de heren van Bruut! Als jonge honden toveren ze in het openingsnummer van hun gelijknamige debuut-cd hun jazz tevoorschijn. Die deed mij denken aan Medeski, Martin & Wood. Ook al nemen ze later wat gas terug, ze blijven een driest spelend ploegje. Maarten Hogerhuis hoorde ik een jaar terug nog als een beleefd 'saxofonistje', maar hier komt hij tevoorschijn als een zelfverzekerde blazer, die veel heeft te vertellen. De anderen doen daarin niets voor hem onder! Folkert Oosterbeek knalt op zijn hammond en Schlamann drumt knetterend strak. De bas van Thomas Rolff verdrinkt haast in al dat geweld, maar draagt onmiskenbaar bij aan het totaalgeluid.

Op 'Bruut!' wordt kortom fors muziek gemaakt. Muziek die feesten en partijtjes wel zal veranderen in dansfeestjes. Maar let wel: ook voor een ballad met gestreken bas solo draaien ze hun hand niet om. Op het hoesje bedankt Bruut! alle fans op de hele wereld en daarbuiten... Ok, geen dank.

Hessel Fluitman

Bekijk Bruut! hier live: <http://bit.ly/AeiszQ>.

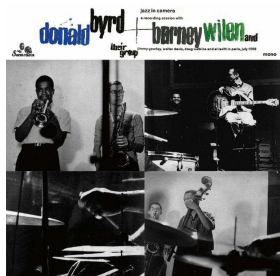
THE GREAT EYEBALLS
Elektric Disco Jazz
 Eigen beheer

Bezetting:

Berthil Busstra (keyb),
 Udo Pannekeet (b),
 Marc Schenk (d),
 Tim Langedijk (gt),
 Martin Verdonk (perc).

BARNEY WILEN & DONALD BYRD
Jazz in Camera
 Sonorama

Bezetting:

Donald Byrd (tp),
 Barney Wilen (ts),
 Jimmy Gourley (gt),
 Walter Davis (p),
 Doug Watkins (b),
 Al Levitt (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

"Do not fear mistakes. There are none." (Miles Davis) Hieraan moeten de mannen van Great Eyeballs gedacht hebben, toen ze het album 'Elektric Disco Jazz' opnamen. De plaat bevat een wirwar aan stijlen. Je kunt het niet zo gek bedenken of ze spelen het: jazz, pop, rock, bossanova, country. De nummers sluiten feilloos op elkaar aan en nemen je mee op een tocht naar het onbekende. Het onbekende waarin diepe geheimen schuil gaan. Bijna elke muzikant, op Martin Verdonk na, schreef een nummer voor het album. Verdonk doet 'alleen' waar hij onwijs goed in is: percussie.

Zodra je op 'play' drukt word je verwelkomd door een heerlijk funky nummer. 'So Far So Good', een compositie van Berthil Busstra, laat meteen zien wat deze musici in hun mars hebben. Over het algemeen is dit een sterk album dat niet zomaar aan je voorbij gaat. Verlies je even je aandacht, dan moet je goed luisteren om de draad weer op te pakken. Het stuk 'Country Ride' trekt mij niet zo. Ik vind het misplaatst op dit album. Bovendien heeft dit nummer op het album geen goede plek gekregen. Het doet afbraak aan de spanning. Voor de rest zit het album goed in elkaar. Er staan zowel wervelende, maar ook 'kleine' solo's op. Dit maakt het album zo fijn om naar te luisteren. Het biedt voor elk wat wils. De titel 'Elektric Disco Jazz' is toepasselijk en waar. Je kunt met dit album op de dansvloer losgaan, maar ook schuifelen met dat ene meisje dat je nooit meer los wilt laten.

Davey Schreurs

Bekijk The Great Eyeballs hier: <http://bit.ly/A0uMYh>.

Barney Wilen (1937–1996) is de Franse tenorsaxofonist die in de jaren vijftig met trompettist Miles Davis meespeelde op de beroemde soundtrack van de film 'L'ascenseur pour l'échafaud'. Nadien nam hij vaker soundtracks op. Zoals die voor de film 'Jazz in Camera' uit 1958. Deze soundtrack was er eerder dan de film. De experimentele film zou worden gemaakt op basis van de muziek. Zover is het nooit gekomen, omdat de sponsor failliet ging. De muziekopnamen bleven echter bewaard op acetaatplaten en kwamen boven water uit de nalatenschap van Wilen. Vervolgens kwamen ze terecht bij het Berlijnse label Sonorama. Het is pure hardbop wat de klok op 'Jazz in Camera' slaat. De stukken, 'Bande I – VI' getiteld, worden om en om snel en langzaam gespeeld. De snelle stukken zijn opgebouwd rond een 'macho'-gespeelde riff uit 'A night in Tunisia'. De snelle drumsolo van Al Levitt speelt daarin een belangrijke rol. Trompettist Donald Byrd speelt niet onverdienstelijk de rol van trompettist Dizzy Gillespie, de man die het stuk ook schreef. De andere drie stukken bestaan vooral uit rustig gespeeld slaggitaarwerk van Jimmy Gourley, begeleid door 'brushes', bas (Doug Watkins) en eventueel de piano (Walter Davis). Bij gelegenheid soleren de beide blazers. Het laatste nummer, een van de langzame stukken, krijgt op het eind een latin-draai, waarover het genoemde 'Tunisia'-riffje wordt gespeeld.

Vaak bevatten filmsoundtracks korte fragmentjes. Dat is hier niet het geval. Wilen c.s. leverde langere afgeronde stukken bij de regisseur in. Dat maakt deze soundtrack goed genietbaar. Ruim een half uur pittige muziek.

Hessel Fluitman

Barney Wilen in 'No Problem': <http://bit.ly/y0Lagh>.

BITE THE GNATZE
Peeling Off Slowly
TryTone

Bezetting:

Joost Buis (tb, lapsteel-g), Michel Duijves (kl, bkl, whistle), Frank van Bommel (p, vib, harmonium), Paul Pallesen (g, bjo, bouzouki), Meinrad Kneer (b), Alan Purves (d, perc, squeekie toys), gast: Jorrit Dijkstra (as).

BEN WEBSTER, STAN TRACEY
Soho Nights Vol. 1
Resteamed

Bezetting:

Ben Webster (ts),
 Stan Tracey (p),
 Dave Green (b),
 Tony Crombie (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Gelukkig behoort gitarist Paul Pallesen tot de doorzetters. Zijn groep Bite the Gnatze zal bij het grote publiek (zelfs na ruim vijftien jaar) nog steeds tamelijk onbekend zijn, maar voor de fijnproevers is het een genot dat het sextet blijft voort boetseren aan een uniek oeuvre, dat met de cd 'Peeling Off Slowly' weer wat groter is geworden. Een belangrijke rol daarin spelen de klankkleuren van het ensemble (waaruit helaas wel de viool van Jasper le Clercq is verdwenen, maar het harmonium en de vibrafoon van Frank van Bommel nieuwe mogelijkheden bieden). Pallesen heeft een goed oor voor bijzondere combinaties, zoals de spookachtige lapsteel guitar met zijn eigen bouzouki in 'A Bright Light On An Empty Sofa'. En de groepsleden zijn te allen tijde bereid om zichzelf weg te cijferen voor het totaalgeluid, hetgeen het resultaat ten gunste komt. Dit is echt een groep, en geen verzameling egotrippers. Muzikaal borduurt het repertoire voort op wat we kennen van Pallesen – dat wil zeggen dat de invloed van de Keltische volksmuziek sterk aanwezig is. Die biedt zoveel mogelijkheden, zowel ritmisch als melodisch, dat het vreemd is dat niet veel meer improvisatoren deze richting zijn ingeslagen.

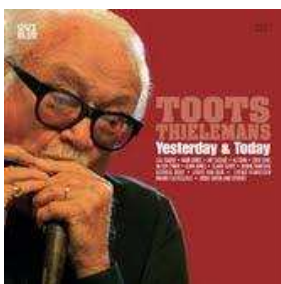
Herman te Loo

In The Stan Tracey Collectors Series brengt Resteamed, het eigen label van de pianist, regelmatig memorabele muziek van de Engelsman (opnieuw) uit. Al weer in 2008 verscheen deze cd 'Soho Nights Vol.1', met een optreden dat Tracey op 13 januari 1968 gaf met tenorsaxofonist Ben Webster. Het vond plaats in de Londense jazzclub Ronnie Scott's en verscheen nooit eerder op plaat. Het album lijkt in Nederland enigszins aan de aandacht te zijn ontsnapt. Dat is ten onrechte, want Ben Webster is in volle glorie te beluisteren. Vandaar deze herkansing. Webster wordt begeleid door een trio onder leiding van de pianist. Met de ritmetandem, bassist Dave Green en drummer Tony Crombie, had Tracey op dat moment vaker gewerkt en zou hij later nog vaker spelen. Webster speelt bedaard en duidelijk. De Amerikaan neemt alle tijd om zijn zegje te doen. Stan Tracey voegt zich naar hem en begeleidt met smaak, zonder te willen overheersen.

'Uncle Ben' is de ster van de avond, dat is duidelijk. Hij maakt gretig gebruik van de hem geboden ruimte. Webster begint met de ballads 'Johnny Come Lately' (Billy Strayhorn) en 'Come Sunday' (Duke Ellington). Dan zet hij het snelle 'Sunday' in op een wijze 'The Brute' waardig. Het beetje valse lucht suggereert nog meer snelheid dan Webster al heeft. Uit de opmerkingen tussendoor, kun je afleiden dat hij het zeer naar zijn zin heeft in Ronnie Scott's Club. Alsof het snelle werk eigenlijk maar verplichte kost is, zet hij vervolgens weer een heel traag nummer in: 'Londonderry', geblazen met zijn beroemde hoeveelheid valse lucht. Op een wijze waar de huidige generatie Amerikaanse zangeressen een voorbeeld aan kunnen nemen. Dat is nog eens gebruik maken van valse lucht! In de verte hoor je de blazer het tempo aangeven voor 'In a Mellotone': dat krijgt een 'medium'-tempo en klinkt lekker opgewekt. Uit de tweede set komen nog twee Ellington-stukken in 'middle tempo': 'The Jeep is Jumping' en 'What Am I Here For'. 'The Theme' sluit het concert af. Webster weidt daarin ruim drie minuten uit. Ik ben benieuwd of er nog een Vol. 2 van de samenwerking Tracey/Webster komt.

Hessel Fluitman

TOOTS THIELEMANS
Yesterday & Today
T2 – Out of the Blue

Bezetting:

Jean 'Toots' Thielemans
 (gt, kunstfluit en mondharmonica),
 Diverse andere artiesten.

VERVOLG CD-RECENSIES

Producer Cees Schrama zou misschien wel voor drie dubbelaars uit zijn rijke verzameling Sesjun-live-opnamen hebben kunnen putten bij het maken van een overzicht van het werk van Toots Thielemans. Hij boorde echter vooral andere bronnen aan. Dat deed hij in samenspel met enkele verzamelaars van de muziek van Jean 'Toots' Thielemans.

De bijna negentigjarige publiekslieveling werd geboren op 29 april 1922 in een buitenwijk van Brussel. Via zijn naamgenoot Django Reinhardt - beide Belgen kregen namelijk bij de doop de namen Jean Baptiste mee - kwam hij in contact met de jazz. Hij trok naar de VS en werkte daar met vele groten. Ook speelde 'Toots' tientallen platen vol met zijn gitaar, gefluit en mondharmonica-spel. En nog steeds speelt dit fenomeen op zijn 'broodje' de sterren van de hemel.

Voor de dubbel-cd 'Yesterday & Today' zijn allerlei bijzondere opnamen samengebracht die hier en daar op speciale uitgaven staan dan wel stonden, of die alleen in een enkel land op de markt verschenen. De eerste cd betreft de periode 1946 tot en met 1972. De tweede omspannt de periode erna tot in 2001. Het allereerste nummer van deze productie is nog een swingnummer, maar daarna komt de muziek van Charlie Parker om de hoek kijken en geeft Toots in kort bestek een cursus bebop. Uit de tijd dat de beminlijke Belgische 'smoelschuiver' bij pianist George Shearing speelde, de jaren vijftig, zijn opnamen genomen waarop hij op mondharmonica soleert, begeleid door blazers van naam.

Op de cd zijn diverse filmsongs terechtgekomen, onder meer uit de soundtrack van 'Turks Fruit'. De opname van 'Dat mistige Rooie Beest' werd in 1975 tijdens het radioprogramma Sesjun gemaakt. Met Rob Franken op de elektrische piano. En wist u dat Thielemans ook op 'Chump Change' van Quincy Jones speelt, de tune van sportprogramma Langs de Lijn? De prachtige fluitsolo is van hem! En zo staat er nog veel meer op deze cd dat de moeite waard is. Een unieke verzameling.

Hessel Fluitman

DO X MEMORIAL BIG BAND
New Destination
Chaos

De Do X Memorial Big Band is in 1987 opgericht door werknemers van de firma Dornier in Friedrichshafen. Het bedrijf maakte ooit het gigantische watervliegtuig Do X, waar het orkest zijn naam aan ontleent. Voor de cd 'New Destination' zijn stukken uit alle hoeken en gaten van de 20ste-eeuwse populaire muziek opgediept. Van 'Volare' (de Italiaanse inzending voor het Eurovisie Songfestival 1958) tot 'Little Wing' (Jimi Hendrix) en 'Punta del soul' (Dave Grusin). Ook Stevie Wonders 'Superstitious' wordt gespeeld. In een arrangement van Peter Herbolzheimer blijft het stoterige van het origineel in stand. Moderner dan verwacht klinkt John Claytons arrangement van de klassieker 'Smack Dab in the Middle'. Je hoort opeens muzikaal gedurfde wendingen. Het Sammy Nestico-arrangement van 'Satin 'n Glass' is moderner dat dan zijn bekende 'Count Basie'-arrangementen. Op 'Little Wing' en 'Got to Get You into My Life' wordt zangeres Dagmar Egger bijgestaan door het dameskoor Zoffvoices uit Konstanz. De twee stukken zijn eigenlijk pure pop. 'New Destination' is vooral interessant voor liefhebbers van bigband. Verwacht echter geen baanbrekende muzikale gebeurtenis.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over deze bigband: <http://bit.ly/yWpu1j>

AFRICAN CONNECTION**Faith**

Parea PAR-2011-1

<http://www.thijsborsten.com>**Bezetting:**

Mola Sylla (voc), Sinna Casita (voc),
 Mousse Pathé Mbaye (perc),
 Arno van Nieuwenhuize (d),
 Xander Buvelot (b), Stefan Blankestijn (g),
 Leo Janssen (ss, ts), Louis Lanzing (tp),
 Thijs Borsten (keyboards),
 Dina Medina (backing vcl).

BOP AND SOUL SEXTT**Hydrogen Bond**

Orfena Music

Bezetting:

Hans van Oosterhout (d),
 Sal La Rocca (b),
 Pascal Mohy (p),
 Gregory Houben (tp),
 Eric Prost (sax)
 Maxime Blesin (gt).

VERVOLG CD-RECENSIES

JazzFlits doet niet aan sterren, maar dit is wel degelijk een ***** cd. Dit gezegd hebbende, dringt zich de vraag op waarom dan wel? Goede platen worden er genoeg gemaakt, ook die waarin jazz en Afrikaanse muziek elkaar ontmoeten. Toch is 'Faith' van African Connection anders. Op de een of andere manier lopen traditionele jazz, Afrikaanse zang en percussie, hip hop en R&B dwars door elkaar heen. Geen vermenging dus tot een smakelijke Afrikaanse jazzsoep, maar langs elkaar lopende lijnen, die alles met elkaar te maken hebben en elkaar op een bijzondere manier versterken. Producent, leider, toetsenist en schrijver van alle composities Thijs Borsten is erin geslaagd om deze bijzondere mix tot een uitzonderlijk goed einde te brengen.

'Vijf sterren voor deze cd. Alles valt precies op zijn plaats. Elke noot is een genot om te horen.'

Mola Sylla heb ik zelden zo mooi horen zingen in die typische Senegalese stijl waarin iedere zanger als een nachtegaal klinkt, terwijl de Spaans-Marokkaanse Sinna Casita haar commentaar in onvervalste hip-hop-stijl geeft. Het jazztaandeel wordt verzorgd door muzikanten die we niet elke dag op het podium tegenkomen, al zou je anders denken als je hun uitzonderlijke kwaliteit in ogenschouw neemt. Wat valt er verder nog te zeggen over een cd waarin alles precies op zijn plaats valt, waar elke noot een genot is om te horen en waar elke bijdrage de oren spitst? Ja, zelf luisteren natuurlijk.

Tom BeetzAfrican Connection stelt zich voor: <http://bit.ly/x7qhYe>

Het Bop en Soul Sextt is een overwegend Belgisch gezelschap. Uit de cd 'Hydrogen Bond' blijkt dat de heren goed naar de oude meesters hebben geluisterd, maar daar niet in zijn blijven steken. Ze combineren melancholie en vernieuwing. De ritmesectie, bestaande uit Pascal Mohy (p), Hans van Oosterhout (d) en Sal La Rocca (b), weet de solisten uit te dagen. Een beetje op een manier zoals dat in goede families gebeurt, in de zekerheid dat men elkaar in goede en slechte tijden blijft steunen. Neem het nummer 'Goût continu'. Als de drie voelen dat een solist een bepaalde richting op wil gaan, zorgen zij ervoor dat hij die ook gaat vinden. Trompettist Grégory Houben houdt het tijdens het soleren graag veilig. Hij zoekt het dicht bij huis en maakt het niet te bont. Eric Prost op de sax klinkt als een mix van trompettist Miles Davis en saxofonist Dexter Gordon: de rust van Miles en 'the riff' van Dexter. Gitarist Maxime Blésin is een man van de harmonie. Hij soleert beheerst.

'Een applaus voor het luisterplezier'

Cool jazz kenmerkt 'Hydrogen Bond' en zoals bij elk album kan een ballad niet ontbreken. Een fijn en zacht nummer dat je laat wegzinken in je eigen gedachtespinsels. Geheel in stijl sluit het album af met een bebop/hardbop-achtig nummer. Iedere muzikant op de bassist na, krijgt zijn rondje en laat zien waartoe hij in staat is. Een bouwvakkerfluitje kondigt het einde aan. Dit album is een applaus waard, voor het luisterplezier.

Davey SchreursLuister naar fragmenten van deze cd: <http://bit.ly/wes2NB>

OUT OF THE BLUES
Celebrating the music of
Oliver Nelson
Soundroots Records

Bezetting:

Dick de Graaf (ss, ts),
 Arno Krijger (org),
 Pascal Vermeer (d).

THEO JÖRGENSMANN
ALBRECHT MAURER
Melencolia

Nemu (www.nemu-records.com)

THEO JÖRGENSMANN
 ALBRECHT MAURER

Bezetting:

Theo Jörgensmann (kl, voc),
 Albrecht Maurer (v, av, voc).

VERVOLG CD-RECENSIES

Opnieuw toont saxofonist Dick de Graaf zich een man van thema's. Steeds weer kiest hij een ander thema; van Jimmy Hendrix tot tango. Maar zijn uitgangspunt bij die projecten is altijd serieuze jazz. Dit keer vormt de fantastische muziek van componist/saxofonist Oliver Nelson (1932-1975) de basis voor een trio met saxofoon, hammond-orgel en drums.

Oliver Nelson heeft heel wat werken op zijn naam staan. Hij schreef veel filmmuziek en ook de muziek van de tv-serie 'The Six Million Dollar Man' en 'Columbo', maar hij maakte ook indrukwekkende lp's. Dick de Graaf laat, zo zegt hij: "een nieuw licht schijnen over de muzikale erfenis van Oliver Nelson". Hij voert de muziek, die oorspronkelijk was bedoeld voor grotere ensembles, met een trio uit. De respectvolle arrangementen zijn van de groep zelf én van Laetitia van Krieken (Big Band Big Bang). De stukken komen van een stuk of vijf lp's uit het begin van de jaren zestig, op de labels Prestige en Impulse. De Graaf: "We hebben Nelsons bluesy repertoire - hier en daar ingrijpend - gearrangeerd". Zo zet hij 'Stolen Moments' op geraffineerde wijze naar zijn hand en de opener van de cd: 'Blues And The Abstract Truth' krijgt een geheel eigentijdse interpretatie. De Graaf heeft een krachtig en overtuigend geluid op zijn tenorsaxofoon, maar ook Arno Krijger en Pascal Vermeer tonen zich sterke muzikale karakters. Gedrieën maakten ze een cd die tot goed luisteren dwingt. Het album bevat een intense en geanimeerde conversatie. Eentje die echt ergens over gaat. Met voor- en tegenargumenten, die hun mening op gepaste wijze uiten en respect hebben voor de ander. Naarmate het gesprek vordert, wordt de inhoud ook dieper. Steeds weer weet De Graaf de dialoog te sturen door de gewenste richting aan te geven, maar hij laat ook zijn partners het woord voeren. Hierdoor wordt de luisteraar als het ware verplicht om actief het verhaal te blijven volgen. Oliver Nelson zou trots zijn. **Peter J. Korten**

In 1514 schilderde de Duitse kunstenaar Albrecht Dürer het werk 'Melencolia'. In de twintigste eeuw leverde zijn collega Anselm Kiefer in een eigen werk commentaar op dit schilderij, refererend aan zijn eigentijdse geschiedenis (na een even gruwelijke oorlog als aan die waaraan Dürer refereerde). Wat heeft dit nu te maken met de muziek van Jörgensmann en Maurer, zult u zeggen? De titel van dit duo-album, 'Melencolia', refereert eveneens aan het werk van de zestiende eeuwse kunstenaar en in zekere zin levert de muziek van het duo commentaar op stijlen en vormen uit het verleden, en op (de leegte van) de hedendaagse cultuur. Dat klinkt misschien wat pretentius, maar dat is het in klinkend resultaat zeker niet. De twee Duitsers vormen al enorm lang een duo, en dat is te horen. Ze weten elkaar blindelings te vinden, en zo geven ze de indruk dat we hier te maken hebben met tot op een hoog niveau gecomponeerde muziek. In stemming en atmosfeer is daarin middeleeuwse muziek terug te vinden, bijvoorbeeld in de bijna microtonale stemming van Maurers viool en vooral zijn altviool en in de onopgesmukte melodieën die ervoor zorgen dat het duo nergens kaal klinkt. Maar evenzeer is de jazz aanwezig in de toonbuigingen van de klarinettist, die soms aan Jimmy Giuffrè refereren. In een uitermate breed spectrum van abstracte improvisatie tot hymnachtige melodieën en hypnotisch werkende figuren scheppen Jörgensmann en Maurer bovendien een muzikaal universum dat voortdurend van vorm en kleur verandert en daarin blijft fascineren. **Herman te Loo**

aNoo
Sinipiika
Prova Records

Bezetting:

Anu Junnonen (voc, Glockensp, toypiano),
 Tuur Florizone (acc, p, clavietta, voc),
 Dree Peremans (tb, voc),
 Yannick Peeters (b),
 Yves Peeters (d),
 Zorko Opacie (electronic progr).

RAMÓN VALLE
Flashes from Holland
RVS music

Bezetting:

Ramón Valle (p),
 Jesse van Ruller (gt),
 Omar Rodriguez Calvo (b),
 Owen Hart jr. (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

De cd 'Sinipiika' is het resultaat van de samenwerking van een aantal Belgische muzikanten en een Finse zangeres. aNoo, hun band, heeft een wat aparte samenstelling. Een trombone en een accordeon vind je niet zo gauw samen achter een zangstem. Sinipiika is Fins is voor fee. Finse invloeden sijpelen in de muziek door via de zangeres en via de twee Finse volksliedjes die op het album staan. Anu Junnone zingt de songs met een stelligheid die vertrouwen in haar eigen kunnen verraden. Ze heeft een lenige stem. Omdat de teksten zijn meegeleverd, kun je tijdens het zingen meelesen. Dat geeft extra inzicht in het waarom van de eigenzinnige melodie. Daardoor ga je het geheel meer waarderen.

De accordeon van Tuur Florizone is even soepel als de zang. Ook hij brengt spanning en warmte in de muziek. Zijn denken in jazz is beïnvloed door folkloremuziek en dat hoor je. Trombonist Dree Peremans stelt zich dienstbaar op aan de zangeres. Hij heeft een fraai 'wolzig' en volvet geluid. In de song 'Train Station, Bus Stations, Harbors and Parking Places' zijn suggestieve elektronische treingeluiden te horen. Die hebben een mooi vreemdend effect.

Als extraatje is een remix van het poëtische 'Sunday' gemaakt. Om die te horen, moet je na het een na laatste nummer wel even een minuut stilte op de cd accepteren. Alsof ze daarmee even ruimte willen creëren voor de eigentijdse interpretatie die het nummer vervolgens krijgt. Ga je direct naar de laatste track, dan begint die meteen.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over het album: <http://bit.ly/xOAdst>

Een spannende cd met van begin tot eind muziek op hoog niveau. Dat is 'Flashes from Holland' van de Cubaanse pianist Ramón Valle. Als gast is gitarist Jesse van Ruller te horen. Zijn bijdragen hebben zeker toegevoegde waarde, al had Valle met alleen bassist Omar Rodriguez Calvo en drummer Owen Hart jr. ook zijn mannetje gestaan.

'Energie, overzicht en beeldende kracht zijn de steekwoorden voor deze imposante cd. Gevieren bereiken de musici steeds weer grote hoogten.'

De flow van de Latijnse jazz in combinatie met de op hoog niveau meebewegende gitarist geven je het gevoel alsof een werfelende storm om je heen draait. Alsof je in het oog van de orkaan zit met een prachtig uitzicht op het intrigerende gebeuren om je heen. Gevieren bereiken de musici telkens weer grote hoogten.

Of de stukken nu zijn geïnspireerd door de brieven van Van Gogh, een Cubaans verlies of over feesten in Amsterdam: de stemmingen en sferen worden gedreven en spannend opgebouwd. In de compositie 'Van Gogh Letters' heeft Van Ruller voor een donkere sound gekozen, met een spookachtig effect als resultaat. De sprankelende, rustgevende bassolo van Rodriguez Calvo doet het stuk stapvoets eindigen. Drummer Owen Hart jr. levert logische en onvervangbare bijdragen. Energie, overzicht en beeldende kracht zijn de steekwoorden voor deze cd. Imposant.

Hessel Fluitman

Het een video over de cd: <http://bit.ly/utucYZ>

**CLAZZ ENSEMBLE
& FRANK CARLBERG
Federico On Broadway
Red Piano Records**

Bezetting:

Dick de Graaf (ts, ss, fl),
Arno Bornkamp (ts, ss),
Paul van der Feen as, kl
Nils van Haften (bs, bkl),
Gerard Kleijn (tp),
Frank Anpool (tp),
Charlie Biggs (tp),
Vincent Venemans (tb),
Koen Kaptijn (tb),
Frank Carlberg, Kris Goessens (pi)
Guus Bakker (b)
Joost Kesselaar (d).

MYELIN

Axon

Intonema

(www.intonema.blogspot.com)

Bezetting:

Birgit Uhler
(tp, radio, mutes, speaker, objects),
Hedy Boubaker (as, objects).

VERVOLG CD-RECENSIES

Het Clazz Ensemble geniet inmiddels wereldwijde faam. De derde cd 'Federico on Broadway' is dan ook uitgekomen op het Amerikaanse label Red Piano Records. Dat is niet slecht voor een ensemble dat zo'n vijf jaar bestaat en zich beweegt op het snijpunt van modern klassiek en jazz. Op de nieuwe plaat staat muziek van de Fins/Amerikaanse componist Frank Carlberg. Het Clazz Ensemble nam deze onder zijn leiding op. Carlbergs muziek wordt lekker laag gespeeld. Dat kan met deze bezetting van een kleine bigband. De trompetten schetteren niet. Integendeel. De koperblazers zijn druk in de weer met dempers en wat dies meer zij.

Het eerste nummer, 'Federico on Broadway', herinnert wel wat aan de muziek die voor de films van Fellini werd gecomponeerd: het klinkt lekker volvet, ogenschijnlijk rommelig, maar toch vanzelfsprekend. 'March', de tweede compositie op de cd, is een eigengereide mars die zich voortdurend ontwikkelt. De muziek verandert steeds weer van koers. Maar dankzij de ritmesectie blijft men op het goede spoor. Doordat 'The Chase' in een oneven tempo wordt gebracht wordt het een beetje een hink-stap-sprong-achtervolging. Het nummer wordt feilloos gespeeld. In elk stuk wordt ook fel gesoleerd. Zo trekt Paul van der Feen op altsax fors van leer in 'The Chase', terwijl leider Frank Carlberg op piano met zijn voortdurend herhaalde, dalende loopjes de snelheid suggereert. De beide initiators van het Clazz Ensemble, saxofonist Dick de Graaf en trompettist Gerard Kleijn, trekken ook hun solistische sporen in de muziek. Met het slotnummer, 'Johnny Carlson's Big Band', keren de musici weer terug naar de sfeer van het openingsnummer. Maar meer in de bigbandtraditie.

Vergeleken met eerdere cd's is de derde cd van het Clazz Ensemble het meest doorwrocht met het jazzdesem. De muziek lijkt log, maar is lenig en flexibel. Naast de spanning per maat, de swing, zit in elk van deze composities ook een het geheel overkoepelende spanningsboog, die de stukken optillen.

Hessel Fluitman

Bekijk het Ensemble met F. Carlberg: <http://bit.ly/zCP9pX>

Het aantal vrouwen in de abstracte geïmproviseerde muziek is te verwaarlozen klein. Daarom alleen al is 'Axon' een bijzondere cd. De Duitse trompettiste Birgit Uhler vormt al een aantal jaren een duo met de Franse altsaxofoniste Hedy Boubaker: Myelin. Naast hun akoestische instrument houden ze zich bezig met het gebruik van allerlei low-fi elektronica: radio's en simpel gemodificeerde instrumenten. Hierdoor wordt volstrekt onduidelijk waar de geluiden vandaan komen die de beide dames produceren. Sterker nog: de oppervlakkige luisteraar zal verbaasd staan dat er überhaupt een trompet en altsaxofoon aan te pas zijn gekomen. In een zevental improvisaties (alle getiteld 'Impulse' plus een cijfer) varen ze een koers die iedere vorm van ritme, melodie en herkenbare vorm op ruime afstand houdt. Door deze werkwijze komen ze in de buurt van de esthetiek van het Britse gezelschap AMM. Want zelfs de meeste Europese geïmproviseerde muziek van de jaren zeventig en tachtig was in vele gevallen herkenbaarder, en meer jazzgeoriënteerd dan wat dit tweetal laat horen. Wie een open oor heeft, en alle vooroordelen wil laten vallen, kan echter genoeg verwondering in de muziek van dit duo vinden.

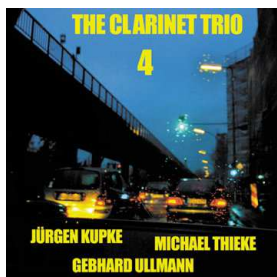
Herman te Loo

BASSX3**Transatlantic**Leo Records (www.leorecords.com)**Bezetting:**

Gebhard Ullmann (bkl, bfl), Chris Dahlgren (b, objects), Clayton Thomas (b, objects).

THE CLARINET TRIO

4

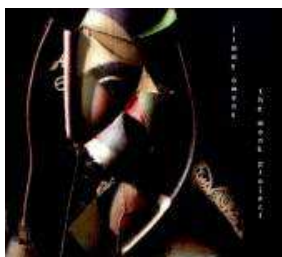
Leo Records (www.leorecords.com)**Bezetting:**

Jürgen Kupke (kl), Michael Thieke (akl, kl), Gebhard Ullmann (bkl).

VERVOLG CD-RECENSIES

De Duitse basklarinettist (en basfluitist) Gebhard Ullmann werkt aan weerszijden van de oceaan. 'Transatlantic' is dan ook een toepasselijke titel voor het nieuwe album van zijn Amerikaanse groep BassX3. Met twee contrabassen en basklarinet/basfluit kent het trio een ongebruikelijke bezetting, die ook hoogst ongebruikelijke muziek maakt. Vooral de drie titelstukken zijn van een wonderbaarlijke schoonheid. De gestreken contrabassen spannen samen met de laagste noten van de basklarinet om een soort muzikale oersoep te koken. Daaruit rijzen af en toe wat hoge basklarinetnoten, maar vooral beweegt de muziek zich traag voort, waarbij de natuurlijke boventonen van al die lage noten een bijzonder, eigen spel gaan spelen. Het resultaat heeft iets meditatiefs en hypnotisch, zonder de new age-connotaties van die adjectieven, overigens. De enige andere groep die ooit zulke klanken produceerde was Intermission, met bassaxofonist Klaas Hekman en drie contrabassisten. Overigens staat er meer op het menu dan oersoep alleen. Zo zijn er composities waarin de hoge noten van bas en basfluit voor lichtheid zorgen, mede vormgegeven door de snaren te prepareren ('Berlin Is Full of Lonely People (part One)', bijvoorbeeld). En er is een aan Ornette Coleman opgedragen vrolijk stuk, 'Ornette's Closet', waarin Ullmann laat horen hoe de maestro zou kunnen klinken als hij basklarinet zou spelen. Dahlgren en Thomas spelen hier pizzicato, zoals de twee bassisten in Colemans nieuwste band dat ook doen.

Ook op de nieuwe cd ('4') van The Clarinet Trio, Ullmanns Duitse groep, is Ornette te vinden, ditmaal in de vorm van een compositie van de oude meester, 'Homogenous Emotions'. Ullmann heeft het uitstekend gearrangeerd voor de drie klarinetten. Verder speelt het trio werk van Ullmann zelf, dat uiteenloopt van Balkan-ritmiek ('May 5') via blues ('Blaues Viertel') en swing ('Kleine Figuren # 1') naar meer experimenteel gekakel ('Collectives #13 # 14'). Wat het drietal ook doet, ze bewaken de wonderschone ensembleklank, en als er ritmisch wordt gespeeld, is het allemaal spatgelijk. Het enige dat je vraagtekens bezorgt, is het feit dat er niet veel meer klarinetgroepen in de jazz en geïmproviseerde muziek zijn.

Herman te Loo**JAZZWEEK TOP DRIE****Datum: 20 februari 2012****1. JIMMY OWENS**

The Monk Project (IPO)

2. BRUCE BABAD

A Tribute To Paul Desmond (Primrose Lane)

3. GARY SMULYAN

Smul's Paradise (Capri)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\)](http://www.jazzweek.com).

CONCERTVERSLAGEN

STARVINSKY ORKESTAR

Bezetting:

Eric Vloeimans (tp),
 Claudio Puntin (kl, bkl, elektronica),
 Irma Kort (hob),
 Soren Eriksen (ts),
 Herman van Haaren,
 Vera van der Bie (v),
 Jörg Brinkmann (c),
 Martin Fondse (p, vibradeon, comp),
 Eric van der Westen (b),
 Dirk-Peter Kölsch (d),
 Gast: Roberto Sion (as, fl).

Datum en plaats:

16 februari 2012,
 Bimhuis,
 Amsterdam.

Eric Vloeimans. (Archiefphoto: Joke Schot)

KIPPENVEL BIJ STARVINSKY ORKESTAR

Als er één toptalent onder de arrangeurs in Nederland rondloopt, dan is het toch Martin Fondse wel. Dat bewijst hij regelmatig bij het Metropole Orkest, XL Jazz en andere grote formaties, maar ook met zijn eigen bands. Het Starvinsky Orkest, waarmee hij een kleine Nederlandse tournee opende in het Bimhuis, noemt hij zelf zijn 'droomband'. Het elfkoppige ensemble zou je eigenlijk een mini-Metropole Orkest kunnen noemen, met strijkers, rieten (inclusief een hobo), trompet en ritmesectie.

Speciaal voor deze rondgang langs de Nederlandse podia had Fondse 'Homelands' geconcipieerd, een serie composities op het lijf van zijn bandleiden geschreven. Daarbij is hij allerminst gemakzuchtig te werk gegaan, als we het voor hoboïste Irma Kort gemaakte 'Short Stories' (beetje flauwe woordspeling, maar ook dat is Fondse eigen) als voorbeeld nemen. Omdat de rietblazer buiten deze band om veel te horen is in Balkanformaties, was die muziek het uitgangspunt voor Fondse's compositie. De typerende oneven maatsoorten waren aanwezig, evenals de stembuigingen van de blazers, maar zodra het orkest in een smeulige Balkangroove dreigde te gaan hangen, had drummer Dirk-Peter Kölsch gezorgd voor verstoring van de ritmie. Het resultaat was hierdoor veel avontuurlijker dan te doen gebruikelijk met zulke Oost-Europese invloeden.

'Als er één toptalent onder de arrangeurs in Nederland rondloopt, dan is het toch Martin Fondse wel. Dat bewijst hij regelmatig bij het Metropole Orkest, XL Jazz en andere grote formaties, maar ook met zijn eigen bands.'

Meer nog dan opwinding was het ontroering die het geheel van 'Homelands' kenmerkte. Een bijzondere plek was daarin weggelegd voor 'Consolação' ('Troost'), geschreven voor de speciale gast Roberto Sion. Deze altsaxofonist en fluitist, die onder meer met de grote Antonio Carlos Jobim heeft gespeeld, leidt in São Paulo een soort Braziliaans Metropole Orkest, het Orquestra Tom Jobim. Fondse leerde hem daar kennen toen hij er te gast was. Het in kleine bezetting gespeelde stuk (met alleen de ritmesectie, klarinettist Puntin en de gast op fluit) was van een wondere schoonheid, en refereerde aan Braziliaanse muziek zonder in de voor de hand liggende clichés te vervallen.

Dat er in de band nog wel meer compositorisch talent rondloopt dan de leider alleen, bewees het slotstuk van de avond, 'Requiem' van bassist Eric van der Westen. De compositie liep uit op een feature voor Eric Vloeimans, die je lange tijd deed geloven dat hij geen trompet, maar een alt- of basfluit aan de mond had gezet. Subtiel, hees, en met respect voor Van der Westens ideeën, zorgde hij ervoor dat er het nodige kippenveld onder de toehoorders ontstond. Het pleit bovendien voor de trompettist dat hij zich in het Starvinsky Orkest volkomen dienstbaar opstelt. Want de kracht van de groep zit hem in zijn totaliteit, in de klankkleuren van het ensemble, en het optimale gebruik dat Fondse ervan maakt. Het is geen stervehikel voor solisten met een (te) groot ego, maar een soort familie die door onderling vertrouwen sterk staat.

Herman te Loo

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

PORTICO QUARTET

Bezetting:

Jack Wyllie (ss,ts),
Keir Vine (hang,keyb),
Milo Fitzpatrick (b),
Duncan Bellamy (d).

Datum en plaats:

17 februari 2012,
Lantaren/Venster,
Rotterdam.

De vier jonge Londenaren die het Portico Quartet vormen, lieten voor hun concert niets aan het toeval over. Bij binnenkomst trof het publiek een podium vol rook en theateraal paars licht. In de zaal klonk progressieve loungemuziek. Bovendien ging het zaallicht aan en uit en dat alles schiep een verwachtingsvolle sfeer. Bij dit kwartet is echter niets wat het lijkt. De saxofoons van Jack Willie klonken door allerlei elektronische effecten soms als violen. Keir Vine speelde op drie hang hang (het officiële meervoud voor een soort steeldrum, genoemd naar het Bernse woord voor hand). Drummer Duncan Bellamy mixte zijn kleine drumkit met een forse portie elektronica, waaronder toetsen en een elektronische bassdrum.

Bovenste foto: Jack Wyllie.
Onderste foto: Duncan Bellamy.
(Foto's: Rosaria Macri)

Het Portico Quartet creëerde een hypnotiserende onderlaag van langdurig herhaalde patronen. Daarboven ontstonden groovy lijnen. De composities hadden een zorgvuldige opbouw en een bedwelmende uitwerking en het was steeds jammer als een stuk (soms abrupt) beëindigd werd. Ze maken gebruik van een fascinerende stijlmix; 'elektrojazz', waarin regelmatig Engelse gitaarrock doorklinkt. Bij het stuk '4096 Colors' schenen er vier zoeklichten vanaf de podiumvloer. 'Clipper' (van de cd 'Isla') was het enige stuk waarbij saxofoon en drums geen gebruik maakte van elektronica. Vine speelde minutenlang hetzelfde patroon op twee hangs. Daarboven zweefden saxofoon en bas. Indrukwekkend! In 'City Of Glass' boog Wyllie naar zijn apparatuur op de grond en vervormde zijn saxofoongeluid tot een langdurig overvliegend vliegtuig of een passerende trein. Na afloop verkochten ze hun muziek op cd én lp. **Peter J. Korten**

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

HILARIO DURÁN TRIO

Bezetting:

Hilario Durán (p),
Roberto Occhipinti (b),
Horacio 'El Negro' Hernandez (d).

Datum en plaats:

12 februari 2012,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Pianist Hilario Durán woont in Toronto maar werd geboren in Havana, Cuba. Bij Cubaanse pianisten denkt u misschien eerder aan Roberto Fonseca en Bebo Valdés, of aan de in Nederland wonende Ramon Valle. Durán is wat minder lyrisch dan Valle, maar zijn spel is dynamischer en afwisselender. Drummer Horacio 'El Negro' Hernandez zat met zijn uitgebreide drumkit haaks op het podium, zodat hij de verrichtingen van de pianist op de voet kon volgen. Het gevolg is dat hij geen slag miste.

Hilario Durán: een perfecte leider van een jazzpianotrio.
(Foto: Jan Klupper)

Met angstaanjagende precisie joeg hij achter de tempowisselingen van Durán aan. Het concert opende typisch Cubaans en ook het laatste stuk was sterk latin getint. Daar tussenin liet de pianist horen dat hij onder anderen klassiek geschoold is en dat hij perfect een jazzpianotrio kan leiden. Hij speelde muziek van zijn laatste cd: 'Motion', zoals: 'Havana City', 'For Emilliano' en 'Conversation With A Lunatic'. Zijn spel had stevige Cubaanse roots en hij werd krachtig ondersteund door de soepele bas van Roberto Occhipinti. Het negentig-koppige publiek bleef die zondagmiddag keurig zitten tijdens het concert, maar met twee blazers erbij was het een dansfeestje geworden!

Peter J. Kortens

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Loes Rusch en Davey Schreurs. **Fotografie:**

ia77

JazzFlits

Tom Beetz en Joke Schot.

Website: Henk de Boer.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco

van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com.

Bijdragen: **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl).

Vrijwaring: Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVAL

dOeK FESTIVAL #10

Bimhuis, Amsterdam

21 en 22 april 2012

(<http://www.doek.org>)

Met onder anderen: Sun Rooms, WoKaLi, Boerenbond, The Now, The Gap en The Job.

Het dOeK Festival viert dit jaar zijn tienjarig jubileum en pakt op zaterdag 21 en zondag 22 april groot uit met twee avonden in het Bimhuis, een fietstocht langs underground podia, een interactieve klankinstallatie voor jong en oud en concerten op podia buiten Amsterdam (zie voor alle informatie de website).

dOeK staat voor de Oefening de Kunst. De zeven improvisatoren die samen de artistieke kern vormen zijn Eric Boeren, John Dikeman, Cor Fuhler, Oscar Jan Hoogland, Wilbert de Joode, Michael Moore en Wolter Wierbos. Het festival biedt sinds 2001 een platform voor de nationale en internationale top van improvisatoren en wordt samengesteld door de leden van muzikantencollectief dOeK. Deze musici spelen over de hele wereld en hebben zo hun vinger aan de pols van de laatste ontwikkeling in de improvisatiemuziek.

INGEZONDEN

Clare Fischer en het Metropole Orkest

In JazzFlits 172 wordt aandacht besteed aan het heengaan van Clare Fischer (1928 - 26 januari 2012). Vermeldenswaard is nog de prachtige cd 'The Latin Side', die Clare en zijn groep met het Metropole Orkest onder leiding van Rob Pronk en Vince Mendoza maakte (TMD Records BV 1998, geproduceerd voor de NPS door Jan van Riemsdijk (1991) en Frits Bayens (1997)). Solisten uit zijn groep zijn Don Shelton, Brent Fischer (zoon van), Kevin Riccard, Ronnie Gutierrez, Tris Imboden, Andy Razaf en met het Metropole Orkest Jarmo Hoogendijk, Paul Woesthuis, Gerbrand Westveen, Kees Kranenburg en Eddy Koopman.

Hans Sandberg van Boelens

bestuurslid Stichting Vrienden van het Metropole Orkest

Toevoeging van de redactie: Pianist Cor Bakker speelde 4 februari tijdens de Memorial Service voor Clare Fischer in Los Angeles. Zijn optreden is op video vastgelegd. Kijk hier: <http://app.eventbywire.com/viewevent?id=403-207> (wachtwoord: Fischer; Bakker verschijnt op 01.07.55)

VARIA

MASTERCLASS RIK MOL

De Mythe, Goes

3 maart 2012

(<http://www.zeeuwsemuziekschool.nl/lesaanbod/46/junior-jazz-award>)

De Zeeuwse trompettist Rik Mol zal op 3 maart tijdens het muziekfestival ZMS2C een masterclass geven. Musici jonger dan 24 jaar kunnen zich tot 27 februari opgeven voor deze masterclass. Rik Mol, oud-leerling van de ZMS (Zeeuwse Muziekschool), zal ook een concert geven met ZMS-leerlingen en dan een aantal nieuwe stukken ten gehore brengen. Tijdens het muziekfestival vindt op 3 maart ook de voorronde plaats van de strijd om de Junior Jazz Award. De finale daarvan is 28 mei in Middelburg, als onderdeel van het International Jazz Festival.